

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 listopada 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.) oraz Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów ubezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.04.166.1 z dnia 30/04/2004) i Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczące wykonania Rozporządzenia (WE) Nr 883/2004 (Dz.U.U.E.L.09.284.1 z dnia 30/10/2010), wykonując wyrok sądu z 3 lipca 2018 roku, przyznała H. B., od 1 października 2013 roku, emeryturę. Jako podstawę obliczenia wysokości emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podstawa obliczenia emerytury została pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Przy czym kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 325,54 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 216.085,57 zł, suma pobranych emerytur 171.403,53 zł, średnie dalsze trwanie życia o długości 233,40 miesięcy, wyliczona kwota emerytury wyniosła 192,83 zł (decyzja w aktach ZUS).

Odwołanie od decyzji wniosła ubezpieczona, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w dniu 16 stycznia 2019 roku. Pełnomocnik podkreślił, iż decyzja jest błędna bowiem wnioskodawczyni spełniła wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury w dniu 6 kwietnia 2011 roku, a w tej dacie przepisy nie przewidywały odliczenia wcześniej wypłaconych emerytur. Przepis art. 25 ust. 1b dodany został do ustawy z 11 maja 2012 roku i wszedł w życie 1 stycznia 2013 roku, w związku z tym nie powinien mieć zastosowania do sytuacji ubezpieczonej (odwołanie k. 3-7).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji. Dodatkowo podniesiono, iż emerytura została wnioskodawczyni przyznana od 1 października 2013 roku z uwagi na datę złożenia wniosku. Podkreślono także, iż czym innym jest prawo do emerytury a czym innym prawo do wypłaty emerytury i w związku z tym stosować należy przepisy obowiązujące w dacie złożenia wniosku (odpowiedź na odwołanie k.11).

Na rozprawie w dniu 22 października 2019 roku pełnomocnik wnioskodawczyni dodatkowo wskazał, iż niezależnie od wcześniej podniesionych argumentów, organ rentowy nie powinien był odliczać wcześniej pobranych emerytur ponieważ emerytury te zostały uznane za nienależnie wypłacone i organ rentowy wystąpił o ich zwrot. Wnioskodawczyni zawarła z ZUS w tym zakresie stosowną umowę (e-protokół z 22 X 2019 roku 00:00:45).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni H. B. urodziła się (...), a w dniu 31 lipca 2006 roku złożyła wniosek o emeryturę (wniosek k.1-3 akt ZUS).

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2006 roku ZUS Oddział Wojewódzki w Ł. przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od 1 lipca 2006 roku (decyzja k.45 akt ZUS).

Decyzją z dnia 16 sierpnia 2013 roku ZUS I Oddział w Ł. uznał, iż wnioskodawczyni pobrała nienależne świadczenie w okresie od 1 lipca 2006 roku do 31 lipca 2013 roku i zobowiązał ją do zwrotu tego świadczenia w kwocie 171.403,53 zł wraz z odsetkami w kwocie 15.566,12 zł (decyzja k.65 akt ZUS).

Wnioskodawczyni zaskarżyła powyższą decyzję do Sądu Okręgowego w Łodzi, który wyrokiem z dnia 30 czerwca 2016 roku, w sprawie VIII U 6151/13 zmienił decyzję w ten sposób, iż nie zobowiązał wnioskodawczyni do zwrotu odsetek, jednocześnie oddalając odwołanie w pozostałej części (wyrok k.41).

Wyrok jest prawomocny (okoliczność bezsporna).

Na mocy decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 roku ZUS I Oddział w Ł. wstrzymał wypłatę emerytury, bowiem prawo do niej nie istniało (decyzja k.83 akt ZUS).

Decyzją z dnia 28 stycznia 2014 roku ZUS I Oddział w Ł. odmówił skarżącej, z urzędu, prawa do emerytury (decyzja w aktach ZUS).

W dniu 31 października 2013 roku wnioskodawczyni wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury (wniosek k. 1-4 akt ZUS).

Decyzją zaliczkową z dnia 3 kwietnia 2014 roku (...) Oddział w O. przyznał jej prawo do emerytury, na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (decyzja k.47 akt ZUS).

W dniu 11 maja 2017 roku reprezentujący ubezpieczoną pełnomocnik złożył ponaglenie do rozpoznania wniosku o emeryturę z 31 października 2013 roku (pismo w aktach ZUS).

W dniu 21 listopada 2017 roku ubezpieczona złożyła skargę w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy (odwołanie k.2-4 akt VIII U 2508/17)

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2018 roku Sąd okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zobowiązał na podstawie art. 477⁹ § 4 kpc organ rentowy do wydania decyzji emerytalnej w związku z wnioskiem z dnia 8 maja 2017 roku

Na mocy umowy z dnia 28 grudnia 2017 roku, zawartej pomiędzy wnioskodawczynią a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałem w Ł. H. B. zobowiązała się do spłaty, na mocy układu ratalnego nienależnie pobrane świadczenie emerytalne za okres od 1 lipca 2010 roku do 31 lipca 2013 roku w kwocie 78.888,37 zł (umowa k.36-40).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.) przewidują zarówno możliwość domagania się zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, jak i prawo odliczenia, przy ustalaniu wysokości emerytury, wypłaconych kwot tzw. wcześniejszych emerytury. Przepisy te odnoszą się jednak do zupełnie odmiennych sytuacji i regulują różne reżimy odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 138. ust. 1 ustawy emerytalnej osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu.

2. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się:

1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania;

2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia.

3. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się również świadczenia wypłacone z przyczyn niezależnych od organu rentowego osobie innej niż wskazana w decyzji tego organu.

Zgodnie z art. 84 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 300) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11.

W myśl ust. 11 powołanego przepisu jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ wypłacający te świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane, kwoty nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych podlegają zwrotowi bez odsetek.

Jednocześnie na mocy art. 25 cytowanej ustawy podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz środków zaewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego z uwzględnieniem ust.5 i art.183.

Na mocy **ust. 1b art. 25** jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014 r. poz. 191 i 1198, z 2015 r. poz. 357, 1268 i 1418 oraz z 2016 r. poz. 668), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Cytowane przepisy odnoszą się do zupełnie odmiennych sytuacji prawnych i faktycznych i nie mogą być stosowane zamiennie.

Pierwsze z cytowanych przepisów regulują obowiązek zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń. Oznacza to, iż na skutek działania lub zaniechania osobowy pobierającej świadczenie otrzymała ona kwoty, które nigdy jej nie przysługiwały.

Natomiast art. 25 ust. 1b dotyczy sposobu ustalania wysokości należnego świadczenia. Pozwala on na odliczenie kwoty stanowiącej sumę kwot pobranych wcześniej emerytur. W tym jednak wypadku – wypłacone wcześniejsze emerytury były świadczeniami należnymi i prawidłowo wypłaconymi.

Nie można zatem, jak robi to organ rentowy, uznać, iż wcześniejsza emerytura wypłacona wnioskodawczyni w sposób nienależny – podlega odliczeniu w trybie art. 25 ust. 1b.

W przypadku wnioskodawczyni cała pobrana wcześniejsza emerytura okazała się być świadczeniem nienależnym. Okoliczność ta została potwierdzona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi. Nie dość na tym – wnioskodawczyni zaakceptowała wyrok i zobowiązała się spłacać należność w postaci rat na podstawie umowy podpisanej z organem rentowym. Umowa ta jest realizowana.

Oceny sądu nie może zmienić fakt, iż organ rentowy może domagać się zwrotu jedynie kwot nieprzedawnionych nienależnie pobranych świadczeń.

Z resztą i w tym wypadku organ rentowy nie wykazał się logiką, bowiem przy obliczaniu emerytury odjął całość wypłaconych wcześniej emerytur, a nie tylko tę ich część, która nie była przedmiotem umowy ratalnej.

Taki sposób rozumowania prowadziłby do tego, iż wnioskodawczyni odliczono więcej niż w ogóle pobrała – mimo, że chodzi o te same wcześniejsze emerytury.

Jak już wcześniej wskazano, w ocenie sądu, nie jest możliwe zamienne stosowanie rygorów z art. 25 ust. 1b i 138 ustawy, bowiem odnoszą się do innych świadczeń: należnych i nienależnych.

Ponieważ zatem świadczenie wypłacone wnioskodawczyni za okres od 1 lipca 2006 roku do 31 lipca 2013 roku w kwocie 171.403,53zł, było świadczeniem nienależnym, jedyną skuteczną drogą domagania się jego zwrotu jest tryb przewidziany w art. 138 ustawy. Zastosowany z resztą przez organ rentowy.

Jako, że świadczenie to nie było świadczeniem należnym, zatem nie stanowiło nigdy sumy kwot pobranych wcześniej emerytur, nie mogło zostać uwzględnione przy naliczaniu emerytury przyznanej w powszechnym wieku emerytalnym.

Już te rozważania dają sądowi prawo do oddalenia odwołania.

Na marginesie dodać jeszcze można, iż nawet gdyby wcześniejsze emerytury były wnioskodawczyni wypłacone należnie to i tak nie można by ich odliczyć.

Zgodnie z treścią art.100 ust.1 ww. ustawy prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powstaje z urzędu, z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Ustalenie prawa do emerytury następuje na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia uprawnień, a wypłata świadczenia następuje od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek, spełniwszy ustawowe przesłanki prawa do emerytury. Do dnia 1 stycznia 2013 roku podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24 ww. ustawy stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem art. 185 (brzmienie art.25 w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - tekst jednolity: Dz. U. z 2004 roku, nr 39, poz. 353). Przy obliczaniu wysokości tego świadczenia nie dokonywano żadnych potrąceń, w szczególności kwot pobranych z tytułu emerytur, przyznanych w oparciu o inną podstawę prawną (tzw. emerytur wcześniejszych, np. art. 184 ww. ustawy).

Ustawą z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 roku poz. 637), która wprowadziła istotne zmiany dotyczące wieku uprawniającego do emerytury dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, różnicując je w zależności od daty urodzenia, dodany został art.25 ust.1 b. Zgodnie z treścią tego przepisu jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów m.in. art.184, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 (ustaloną zgodnie z ust.1) pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Ustawa ta weszła w życie od dnia 1 stycznia 2013 roku.

Ubezpieczona urodziła się w dniu (...), więc prawo do emerytury przysługującej w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego (tj. 60 lat) powstało w dniu 6 kwietnia 2011 roku.

Istotne jest zatem, czy wysokość emerytury ubezpieczonej należało ustalić na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dacie nabycia przez nią prawa do świadczenia (spełnienia przesłanek do emerytury), czy też na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dacie złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury i jej wypłatę.

Przytoczyć można tu uzasadnienie postanowienia z dnia 3 listopada 2015 roku (P 11/14, publ OTK-A 2015/10/167), w którym Trybunał Konstytucyjny wskazał, że w tym wypadku analogicznie należy się odnieść do innych sytuacji, w których ustawodawca zmieniał warunki nabywania prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Trybunał Konstytucyjny powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego przywołując wyroki z dnia 4 listopada 2014 roku (I UK 100/14) oraz z dnia 14 września 2014 roku (I UK 19/14), które choć dotyczą odmiennych stanów faktycznych, to wyciągnięte w nich wnioski mają ogólne zastosowanie w razie zmiany stanu prawnego w zakresie przesłanek nabywania poszczególnych świadczeń z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych.

W pierwszym z nich Sąd Najwyższy zaznaczył, że art.100 ust.1 ustawy emerytalnej ustanawia generalną zasadę, zgodnie z którą prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Nabycie prawa do świadczenia następuje zatem ex lege i co do zasady nie jest uzależnione ani od złożenia przez ubezpieczonego stosownego wniosku, ani też od ustalenia (potwierdzenia) tego prawa decyzją organu rentowego, która ma jedynie charakter deklaratoryjny. Zdaniem Sądu Najwyższego zmiany w przepisach ograniczające dotychczasowe uprawnienia, czy też wprowadzające dodatkowe warunki nabycia prawa do świadczenia, nie mają wpływu na istnienie prawa nabytego (powstałego) przed tymi zmianami, niezależnie od tego, kiedy został złożony wniosek o świadczenie (jego realizację).

W drugim z ww. orzeczeń Sąd Najwyższy wskazał, że nowa ustawa nie może pozbawić ubezpieczonego prawa, które nabył na mocy wcześniej obowiązującej ustawy. Nie jest zatem uprawniona wykładania, że znaczenie dla rozstrzygnięcia ma stan prawny z chwili złożenia wniosku lub wydania decyzji. Sąd Najwyższy powołał się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym w sferze praw emerytalno-rentowych zasadą ochrony praw nabytych objęte są, zarówno prawa nabyte w drodze skonkretyzowanych decyzji, przyznających świadczenia, jak i prawa nabyte in abstracto, zgodnie z ustawą przed zgłoszeniem wniosku o ich przyznanie. Natomiast w przypadku ekspektatyw praw podmiotowych ochrona ogranicza się do ekspektatyw maksymalnie ukształtowanych, tj. takich, które spełniają zasadniczo wszystkie przesłanki ustawowe nabycia pod rządami danej ustawy (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 stycznia 2000 roku, K 18/99 i powołane w nim orzeczenia Trybunału z dnia 11 lutego 1992 roku, K 14/91, z dnia 23 listopada 1998 roku, SK 7/98, z dnia 22 czerwca 1999 roku, K 5/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 roku, I UK 334/13, OSNP nr 7/2015, poz. 97). Z deklaratoryjnego charakteru decyzji organów rentowych, które potwierdzają spełnienie warunków koniecznych do nabycia prawa do świadczenia wynika, że prawo do świadczeń powstaje i istnieje niezależnie od decyzji organu rentowego, a tylko jego realizacja w postaci wypłaty świadczenia wymaga potwierdzenia decyzją. Odmowa prawa do świadczeń z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych, tylko wobec niezłożenia odpowiedniego wniosku byłoby, jak słusznie zważył Sąd Najwyższy, naruszeniem charakteru decyzji organu rentowego, nadając jej charakter konstytutywny, którego przecież nie ma.

Ustawodawca do dnia 1 stycznia 2013 roku nie różnicował sytuacji osób korzystających z wcześniejszej emerytury i osób niekorzystających z tego przywileju w zakresie obliczania wysokości emerytury należnej w wieku powszechnym na podstawie art.24 ww. ustawy o emeryturach i rentach. Dopiero po tej dacie wprowadził nową regulację uprawniającą do pomniejszenia wysokości podstawy emerytury, o której mowa w art.24, o sumę wcześniej pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Brak jest zatem podstaw, aby zasadę tę stosować do ubezpieczonych, którzy prawo do wcześniejszej emerytury uzyskali jeszcze przed dniem 1 stycznia 2013 roku.

Wprowadzona z dniem 1 stycznia 2013 roku do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych regulacja, postawiła ubezpieczonych przed koniecznością dokonania wyboru, czy skorzystają z wcześniejszych świadczeń emerytalnych, co jednak wiąże się ze zmniejszeniem wysokości emerytury, do której nabyli prawa w wieku powszechnym, czy też zdecydują się nie korzystać z przywileju przejścia na wcześniejszą emeryturę, uzyskując w ten sposób wyższą emeryturę na zasadach ogólnych. Ubezpieczeni przed dniem 1 stycznia 2013 roku, nie musieli dokonywać takiej kalkulacji. Emerytura w wieku powszechnym była bowiem obliczana i przyznawana na takich samych zasadach osobom, które przeszły na wcześniejszą emeryturę oraz tym ubezpieczonym, którzy z takiego przywileju nie skorzystali albo nie mogli skorzystać. Na gruncie obowiązującego do dnia 1 stycznia 2013 roku stanu prawnego w tym zakresie, ubezpieczeni działając w zaufaniu do państwa i prawa, podjęli decyzję o przejściu na wcześniejszą emeryturę, nie rozważając konsekwencji tej decyzji dla wysokości późniejszego świadczenia emerytalnego.

Ostatecznie przesądził to ostatnio Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 6.03.2019 r. wydanym w sprawie sygn. akt P 20/16, w którym orzekł, że art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 12 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w

zakresie w jakim dotyczy urodzonych w r. kobiet **które przed 1 stycznia 2013 r.** nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Reasumując w przypadku wnioskodawczyni nie byłoby podstaw do obliczenia należnej w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego emerytury w oparciu o art.25 ust.1b, czyli na gruncie obowiązywania art.25 ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanym mu nowelizacją z dnia 1 stycznia 2013 roku. Ubezpieczona nabyła bowiem prawo do tego świadczenia z dniem ukończenia 60 lat, czyli w dniu 6 kwietnia 2011 roku, gdy powyższe przepisy jeszcze nie obowiązywały.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1360) w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265), zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w O. kwotę 180 złotych na rzecz wnioskodawczyni tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego wraz z odpisami protokołu rozprawy.

29 XI 2019 roku.